

číslo 11.

NA AKTUÁLNÍ TÉMA

V souvislosti s vyhlášením vlády o úpravě měnových fondů a zejména pak o devalvaci koruny k nám do redakce přichází řada dopisů v podstatě se stejnou otázkou: Jak tuto změnu pocítíme my, řadoví občané? Naši redaktori tudíž navštívili restaurační zařízení Koruna, jehož se toto vyhlášení bezprostředně dotýká a zeptali jsme se za vás všechny zástupce Občanského fóra tohoto pracoviště, jaké budou přímé i nepřímé důsledky prováděných změn.

Redaktor: Vyhlášení federální vlády o devalvaci koruny se podle mého názoru dalo celkem očekávat. Jak jste se na ně připravovali?

Zástupce OF Koruna: No tak, my už jsme dopředu tušili, že tento krok musí přijít. Přesto nás však zaskočila dynamika, s jakou bylo toto usnesení provedeno. Museli jsme operativně řešit mnohé naléhavé úkoly, všem dobře známé, na které jsme jen tak mimochodem celá léta bezúspěšně poukazovali.

Redaktor: Jestli jsem vás dobře pochopil znamená to tedy, že vaše organizace doznala již určitých změn v souvislosti s dokumentem. Jak je pocítí obyčejní lidé?

OF Koruna: No... pocítí je, abych tak řekl, přímo na vlastním jazyce...

Red: Jak to myslíte?

OF Koruna: V přímé návaznosti na dokument o devalvaci jsme byli nuceni snížit obsah prakticky všeho ve všem. To znamená, že v půllitrech je méně piva, v talířích méně jídla, v krabičkách méně cigaret, v solničkách méně soli. Samozřejmě se tato změna odrazila také v kádrových otázkách. To znamená, že v kuchyni je méně kuchařů, ve výčepu méně vrchních a tak bych mohl pokračovat ještě hodně dlouho.

Red: Jak je tedy vidět, provedené změny byly vskutku radikální. Znamená však ono snížení všeho i snížení kvality vašich služeb?

OF Koruna: Naopak. Myslím si, že všichni naši návštěvníci budou navýsost spokojeni. Ostatně o kvalitě naší poskytovaných služeb svědčí i jejich ceny, které podle zákonů tržního modelu hospodaření v důsledku devalvace značně vzrostly. Ale to neznamená, že jsou definitivní. Na cestě k prosperitě musíme udržovat paritní vztah mezi poptávkou a nabídkou, z čehož plyne i značná pohyblivost cen.

Red: Ano. To je, myslím, v celku jasné. Můžete nám alespoň přibližně prozradit s jakou rychlostí se budou ceny měnit?

OF Koruna: Řekl bych, že takřka z hodiny na hodinu. Vezměme si třeba příklad. Ráno, když otevřeme, hospoda je téměř prázdná. Začíná se pomalu plnit, podstatě až po desáté hodině dopolední, kdy začínáme čepovat dvanáctistupňové pivo. To tedy znamená, že desetistupňové pivo budeme prodávat laciněji, abychom přitáhli hosty. Je možné také učinit výjimku a prodat dvanáctistupňové pivo ještě před desátou. Ovšem za cenu třikrát až čtyřikrát vyšší. Ta bude asi tak do druhé hodiny odpolední pozvolna klesat a kolem čtrnácté hodiny klesne asi tak na polovinu současného stavu. Poté ovšem zaznameneáme prudký nárůst a v hodině dvaadvacáté, kdy zavíráme, se bude pohybovat kolem desetinásobku své hodnoty. Z toho plyne, že se nám ráno podaří přitáhnout hosty a večer nebude problém s jejich vyháněním. Obdobná opatření zamýšlíme učinit i u tvrdého alkoholu.

Red: Naši čtenáři si stěžují na všeobecně rozšířený neduh zákazů kouření od dvanácté do čtrnácté hodiny. Jak budete postupovat v tomto ožehavém případě?

OF Koruna: Naše rozhodnutí vychází z faktu, že téměř všichni návštěvníci naší restaurace jsou kuřáci. Situaci budeme muset tedy řešit v jejich prospěch. Vycházíme jim dalece vstříc. Zrušili jsme nekuřáckou jídelnu, která

se mění na kuráckou, což znamená, že každý stolovník je povinen si zapálit. To se týče zmíněného nařízení, jeho obsah se mění s platností od 1.1.1990 v tom smyslu, že po dobu od dvanácté do čtrnácté hodiny je zakázána konzumace jakéhokoli množství a druhu pokrmů.

Red: Myslím, že kuřáci mohou být spokojeni. Ale nezapomněli jste přitom na nekuřáky?

OF Koruna: To rozhodně ne. Nechceme je v žádném případě diskriminovat. Projevili-li o to kterýkoliv z hostů zájem, může si jít klidně sednout do sudu.

Red: Teď trochu odbočím. Jak se u vás projevila nedávná ztráta vedoucí úlohy KSČ?

OF Koruna: Tak u nás jsme rozhodně odmítli cestu honů na čarodějnice a postupovali jsme bez emocí a s rozumem. Došlo však k odhalení takových závažných skutečností, že jsme museli být nesmlouvaví a tvrdí.

Red: Co máte konkrétně na mysli?

OF Koruna: Především se jedná o problém tzv. rudé pípy, kterou bylo šepováno pivo příslušníkům strany. V podstatě se jedná o klasickou pípu, ale to jenom na první pohled. Bylo o ni totiž obzvláště pečováno a její trubky byly na úkor jiných a důležitějších úkolů jednou za dvanáct hodin čištěny. Po zjištění těchto skutečností jsme její provoz s okamžitou platností zastavili a prohlašujeme, že všem hostům budeme nadále šepovat stejně rezavé pivo bez ohledu na jejich stranickou příslušnost. Dále náš koordináční výbor vyslovil nedůvěru celému dosavadnímu vedení a zbavil je funkce. V současné době je v čele provozovny dočasný vedoucí, na jehož místo přijde konkursem vybraný odborník. Velké a nechutné tahanice vznikly kolem předání tzv. stranického stolu / strategická poloha u výčepu - pozn. red. / Po dlouhých jednáních a vyhrožování stávkou byl stůl zbaven svého původního účelu, tj. sloužit některým privilegovaným jedincům a byl předán k dispozici zvláště těžkým žiznivým případům a dětem.

Red: Jak nově vzniklá situace ovlivní kurs Koruny vůči Lidáku?

OF Koruna: Myslím si, že k nějakým vážnějším změnám nedojde. V zájmu co nejvyšší spokojenosti zákazníka je zdravá konkurence naprosto normální. Přesto nemohu popírat některé negativní aspekty, které kalily náš jinak dobrý sousedský vztah již před sametovou revolucí. Jedná se především o egoistické a prospěchářské politikaření Lidáku v otázce národnostních menšin / Romů - pozn. red. /, šíření nepravdivých pomluv, výzvy k bojkotu naší restaurace, přetahování hostů nečistými praktikami atd. Tomu všemu by měl být nyní konec. Lidák svou výhodnou polohou v centru města má všechny předpoklady k tomu, aby prosperoval. Ale jelikož díky své neschopnosti zabředl do nezvládnutelných tlaků, hledá viníka jinde, aby nemusel poukázat na své nedostatky v práci. Domnívám se, že v současné době je mu té zdravé sebekritiky velmi zapotřebí.

Red: Velmi známá je vaše charitativní činnost. Mohl byste naše čtenáře seznámit alespoň s některými akcemi?

OF Koruna: Velmi rád. Jedná se zejména o náš příspěvek na nemocniční oddělení dětské onkologie v Praze v podobě dvou hektolitrových sudů čtrnácti stupňového piva. O tom, zda budou odeslány, se u nás na výboře dlouho diskutovalo. Ale nakonec zvítězila láska a porozumění. Ať se děti pomají! Velmi jsme také soucítili s hradišským rumunským lidem a doporučili jsme společenství zapomenutého na veselích a tan. Poslali jsme též upomínkové pивní tačky a fotky našich maskotů, populární dvojice, které z animovaných seriálů - Daniel a Terry.

Red: Domnívám se, že tohle nepotřebuje žádný komentář. A další dotaz z řad našich čtenářů zní: Plánujete něco v souvislosti s nadcházejícími červnovými volbami?

OF Koruna: Tak jako všichni i my jsme toužebně očekávali tento okamžik, kdy národ poprvé projeví svou svobodnou vůli. Řástaneme věrni tradicím a uspořádáme několik předvolebních gulášů. Zájem již projevila ČSL a DFK.

Co se týká vedení Koruny, to chce i přes kampaň zůstat nestrannické a nedat tak nikomu příležitost, aby si u nás nadměrně přihříval svou předvolební polívčičku.

Red : Trochu se teď vrátím. Jaký je váš vztah k našim studentům?

CF Koruna : Ten nejvřelejší! Myslím si, že bez nich bychom ještě nebyli ani ve čtvrtině cesty, kterou jsme již ušli. Mají v našich očích obrovský morální kredit. Ale na sekeru nenalejem! To zase prr!

Red : Rozumím. Pocítili jste již na vlastní kůži příliv amnestovaných občanů?

CF Koruna : Bohužel, na tuto kapitolu naší něžné revoluce nevzpomínám zrovna nejraději. Počítali jsme sice s vlnou propuštěných, ale tito nás jak svým počtem tak i svým chováním zarazili. Přes výstražné tabule s hesly bez peněz do hospody nelez, se nám židle zaplnily právě těmi bez peněz. Víme, že návrat do normálního života je pro ně jistě velmi těžký a snažili jsme se jim podat pomocnou ruku. Ale oni!? Jak zjistili, že pivo bude jenom za hotové, začali remcat a námi nabízenou sodu vylili na podlahu a na zdi. Došlo k několika potyčkám, hmotná škoda se odhaduje asi na pět tisíc korun. Dodnes nám tam jeden sedí, že zahájil hladovku. Už ani nevíme, jestli není po něm.

Red : Na závěr mi dovolu, abych vás požádal o jakési osobní vyznání. Co si do budoucna nejvíc přejete?

CF Koruna : Tak samozřejmě, aby už konečně byla ta demokracie, abychom se stali prosperujícím státem, abychom se začlenili do evropského domu a abychom... abych vyhrál ve sportce!

Red : Děkuji za rozhovor.

Horst

STRATEGIE BOJE V CHŘEBSKÝCH VRŠÍCH

LOKACE : Úsek meziměstské komunikace mezi městy Brnem a Těšínským Hradem.

1. Opatříme si následující pomůcky: - desku pobitou hřeby ostře zahrocenými a schopnými propíchnout kola automobilu
- jakoukoli střelnou zbraň
- vak či torbu na lup
2. Vyhledáme vhodné místo pro boj. Vozovka musí mít spád, automobil tudíž bude projíždět vysokou rychlostí. Vůbec nejvhodnější je rovinka zakončená zatáčkou. / viz obr. 1 z přílohy na následující straně/.
3. Správně umístíme desku s hřeby. Po přejetí totiž automobil nesmí mít dostatek prostoru ani času, aby zabránil vyjetí z dráhy a nárazu do pevného předmětu / nejčastěji smrk/. Pokud se ve zvolené oblasti smrky nevyskytují, poslouží nám vhodně kterýkoliv jiný strom.
4. Na vybraném akčním místě očekáváme pozorně příjezd automobilu. Po propíchnutí pneumatik a následném svištění kol následuje silná rána ohlašující náraz automobilu do stromu. Pozor! Nesmíme se nikdy nacházet v nebezpečné výšce x / viz. obr. 2/. Rána je pro nás signálem k další aktivitě. Pokud automobil začne hořet, nehasíme jej - nemá to pro náš následující postup žádný smysl. Takových automobilů si vůbec nevšímáme. Zaměřujeme se pouze na automobily, které nehoří. Odklidíme rychle desku ze silnice, aby do sektoru, ve kterém budeme dokončovat celou akci, nezabloudil další automobil, který by nám byl už na obtíž. Pak přiskočíme rychle k vraku vozidla a pro kolem projíždějící cestující předstíráme, že poskytujeme první pomoc posádce havarovaného automobilu. Ve skutečnosti však poskytujeme naopak pomoc poslední a cestující / pokud havárii přežili/ efektivně dorážíme. Pak bereme bez rozdílu vše co nám přijde pod ruku - prsteny, hodinky, šperky, kazety, peníze, přehrávače a jiné lákové cennosti.
5. Závěr akce: Přepaďneme tolik automobilů, aby kořist zaplnila přinesený vak. Poté se i s vakem v klidu přemístíme na jiné místo, nejlépe náměstí či náves obce nebo města. Zde vysypeme všechny ukořistěné předměty na hromadu. Rychle se vytratíme a vše pozorujeme z vyvýšeného místa - například okna domu, balkonu, z půdního vikýře apod. Tímto konečně využijeme přinesenou střelnou zbraň. Pro každý úhel je nejvhodnější kulomet, samopal, pro ty méně majetné postačí i obyčejná automatická puška. Z optimálního místa palíme buďto krátkými salvami nebo jednotlivými ranami do chumlu spoluobčanů, kteří se snaží z hromady cenných předmětů něco uzmout pro svoji potřebu.

veselou zábavu přeje
terroristický oddíl
Hradčanec

RECENZE NA JNCR

Pení tomu tak dávno, co se mi naskytla vzácná příležitost shlédnout na redakčním videorekordéru filmovou epopej "To byl on". Jedná se sice o prvotinu tvůrčího kolektivu mladých umělců inspirujících se totálním recessionismem, přesto však o nějaké recesi nemůže být ani řeči. Ústřední motiv filmu je závažný až mrazí a nic na tom nemění ani holá skutečnost, že milosrdný čas již zhojil téměř všechny rány a bolesti dotýkající se onoho problému. Autoři experimentálně - vizuální kompozice se totiž zaměřili na otázku adaptace odbojářů na mírové podmínky. Úkol vsutku nadlidský a řekněme přímo, že i ve své době podceňovaný. Ve víru vítězné pátky s germánskými nadlidi se zapomnělo na tisíce vojáků, kteří odesli z naší vlasti a na nej různějších frontách 2. světové války dokázali, že Čechové se nikdy nesmířili s nacistickým jhem. Pravda, po podepsání příměří jich již většina byla doma. Přijeli převážně s motorizovanými divizemi spojenců a čekala je spousta medailí, plaket i čestných akademických titulů. Na ty, kteří přišli z rozličných příčin o něco později, dopadl odlesk slávy a popularity již slabší intenzity. Hlavní hrdina filmu "To byl on" dospěl do rodné země patrně ze všech nejpozději - o nějakých počtech není ve filmu ani zmínka. Když se autorům podařilo představit divákovi interbrigadistu bez klanné glorioly uznání a chvály, snáze se dostali pod hrdinovu hroší kůži. A právě takto "pokusně" vymodelovaná osobnost poskytla množství zorných úhlů pohledů netypických pro ostatní bojovníky proti fašismu, kteří byli zahlceni přívalem rádd a vyznamenání. Náš voják prošel plukou Sovětského svazu a první jeho kročeje nevedly do matičky Prahy, kde se rozdílily metály, ale do chaloupky, kterou snad před šesti lety s nenávistí k fašismu opustil. Nachází vše tak jak to tu zanechal - starosvětsky zařízená sednice, prostý nábytek, na všem prach, ostré slunce posledního jara války, deroucí se skrze špinavé sklo malého okýnka v tlusté stěně. Vrátil se z velkého kotle, v němž kypí vepřový guláš historie. Vrátil se do omšelých čtyř stěn, za nimiž opět svobodně dýchá svět, pro jehož svobodu riskoval denodenně život a který se mu zatím tak hrozivě odcizil. Celý interiér místnosti vyvolává v divákovi plejádu podobných úletů. On, který dobýval města a děsil po zuby ozbrojená komanda wermachtu, musí začít úplně znovu, musí se uchytit právě tady, kde je doma, ale bez práce a bez přátel. Naučil se jen zabíjet, což by se mu - pokud by se zabýval tímto koníčkem i v míru - nemuselo vyplatit. Snad ho i mrzí, že nezůstal sedět jako ostatní s rukama v klíně a čekat, až ho někdo osvobodí. Určitě si takhle ten mír nepředstavoval. Za naprostého ticha těžce usedá asundává bojový tlumok. Nehovoří, jen smutné oči a monotónní komentář vypravěče umocňují křeč každého jeho pohybu. Text vyprávění je strohý a seznamuje nás povšechně s člověkem, který nám chodí po obrazovce - nenapovídá nic o hnutí jeho mysli. To autoři velmi vtípně ponechali na divákovi, protože si asi někde přečetli, že jen to dílo má uměleckou hodnotu, v němž se hovoří dvojsmyslně, polovičatě - jednoduše, že umělec nepodceňuje diváka a dává mu šanci vychutnat radost z pochopení svého záměru... skutečně! Film pouze poskytuje vodítka, pomocí nichž může videodivák pronikat tak hluboko do psychiky ústřední postavy, jak jen mu to jeho vlastní dispozice - tedy fantazie a schopnost kombinovat - umožní. Základním stavebním kamenem, na němž stojí podivná a divákovy podvědomí burcující atmosféra filmu, je ono sepětí vypravěčova věcného a zdánlivě nestranného líčení s pochmurností válečnickova baráku. Minimalisticky pojatý fenomén deprese, která se citlivějšího diváka záhy zmocní, přepadne v druhé části filmu i samotného, na první pohled odolného hrdinu. Pokouší se prorazit bludný kruh - jak jinak, než nějakou smysluplnou činností. Dává se do zametání příbytku, ale s jednotlivými tany smetáku v něm vzrůstá odpor proti práci, kterou nelze ani v nejnějším srovnat a bojem za blaho lidu. Ještě několikrát bere do rukou koště, aby pokaždé zhnuseněji vrštil nástrojem o dláčku. V těchto krizových momentech navrátilcova života hledají autoři s buldočí uporností přijatelné východisko pro jeho definitivní začlenění do poválečné společnosti. Trojí totiž akutní nebezpečí, že se hrdina zmocní pušky

a použije ji proti lidu, který tak pracně osvobodil, jen aby si dotáhl, že n-
zapomněl nic ze svého umění. Zanožřejně, člověku může pomoci z bryndy zase je-
nom člověk, a tak do příběhu vstupuje jakoby řízením nadpřirozených sil /dál-
ší úspěšně ztvárněná pasáž zesilující absurditu hrdinova poválečného statu-
tu/ přítel, jehož kvůli uměleckému aspektu uvedenému v závorce vlastně ani
nespatříme. Ten spokojený výraz našeho válečníka a dlouhé kynutí do otevře-
ných dveří zanechává v divákovi předpoklad, že se hrdinovi přece jen podaří
začlenit se do armády budovatelů státu a prolomit tak val neporozumění ze
strany spoluobčanů. Přítel to asi s hlavním hrdinou myslel férově. Tím, že ho
naučil číst a psát, otevřel před ním netušené obzory lidského ducha. Tědlo b-
se, že tuď vede cestička k aklimatizaci hrdiny v novodobých podmínkách. Ale
ouha! Přecepním odbojářova rozhledu se nabízené stéblo změnilo v sebevra-
žednou zbran. Jednostranná četba tiskovin kartografického ústavu při ČSAV
vzbudila v jeho srdci opět bojový zápal atouhu utéci do minulosti, do něst
libozvučnými názvy, do časů, kdy ještě bylo proč žít i umírat. Při přejiždění
prstem po mapě evropské části SSSR poznává imaginací obdařený divák cizí
kraje. Režie nás provádí přírodními krásami i historickými památkami jižní
Ukrajiny a úrodné Kubáně. Člověk, přestože viděl na videu leďacos-od Šmoula
po porno/žasne s jak minimálními prostředky lze udělit filmu výpravný cha-
rakter, přičemž se nejedná o samoučel, nýbrž o přímou funkční linii těsně so-
znící s fabulí příběhu. Pak ale přišlo něco, co mi vyrazilo dech. Cestovatelů-
ukazováček nespočinul-jak se dāho tušit- v Buzuluk, ale mírnixtírnix pokrač-
čoval až někam k úpatí Uralu, ba ještě dál. Byl jsem zmaten. Hrdina zná místa
kde podle historicky věrohodných pramenů neměl co pohledávat, řekl jsem si
po usilovném přemítání jsem přišel na myšlenku, jež mě vyděsila. Kdo to vlas-
ně je ten "On"? Vypustíme-li dost nepravděpodobnou možnost, že herec při sc-
ně s prstem kiksnuł a zebrousil do krajů nepředepsaných scénářem, zůstane
nám právě ono vysvětlení záhady, k němuž jsem se uchýlil. Co když nešlo o žā-
dného příslušníka l.čs. brigády v SSSR, ale o tzv. českého legionáře, jednoho
z těch, kteří bojovali na Urale v letech 1918-1920 proti sovětské moci? Přio-
stíme-li tento fantastický předpoklad, získává dříve progresivní film zcela
kontrastní rozměr. Tragické završení hrdinova života tak padá na vrub pořād-
kům v maserykovské, dnes tolik opěvované, l. republice. Znī to tvrdě, ale aut-
ři se s největší pravděpodobností pokusili rafinovaně očernit demokratické
principy ČSR tím, že karikovali sociální politiku tehdejší vlády. Posuneme-li
totiž hodiny dějin o 30 let zpátky proti prvotnímu časovému zařazení příbě-
nu, působí druhá hrdinova pouť po stopách bojů jako sebevražda. Opravdu-legi-
onář v sovětském Rusku, to je jako zajíc v ševeročeském kraji. Račí se tedy
ten tajemný "On" skutečně mezi množství sociálních obětí buržoazního nezā-
jmu o člověka jako např. M. Magdonová, A. T. Elektrárenský a jiní? Zatím si ne-
jsem zcela jist a nevyjáčři-li se k vyvstalým nejasnostem členové tvrdšího
kolektivu, nebudu moci považovat své úsudky za pravdivé.

Už je tomu jakkoliv, závěrečná fáze filmu se autorům příliš nevyve-
la, možná i z toho důvodu, že divák očekával po vysokoúrovňových minimalisti-
ckých zápletkách nějaké dramatičtější rozuzlení. To se sice konalo, jenže co
ze formou slovní hříčky, která byla mimojiné již dříve použita jinými lidmi
a v jiných souvislostech.

Cím tedy uzavřít stručné rozjímání o kvalitě filmu totálních recesi-
onistů? Především bych si dovolil připomenout, že přísloví: "Konec dobrý, vše-
chno dobré" nemusí nutně platit i naopak. Bylo by totiž přespříliš kruté za-
vrhnout celé dílo i se všemi režisérskými finesami kvůli bezradnosti tvůrc
při konstrukci finální scény, kdy v upřímné snaze o korunovací dramatu, sklo-
zne režie k lacinému slovíčkaření bez pokusu dobrat se hlubších vztahů vi-
noucích se kolem tragédie. Můžeme tedy konstatovat, že divákovi se nabízí po-
díváná sice rozpačitá a nedotažená, nicméně invenční /hlavně díky těžkomysl-
né symbioze obrazu, hudby a průvodního slova/ a každopádně inspirativní. Dou-
fám, že se členové autorského kolektivu nezatvrdí proti mé osobě ani se ne-
vzdají nových filmových počínů, neboť pojednávané téma vybízí i mě samotného
ke zracování a konfrontaci s dneškem. Vyslín si, že tuzerská a možná i za-

hraniční literatura ponechala stranou zájmu motivy ze života poválečných hrdinů. I z tohoto hlediska je film "To byl on" novátorskou perličkou v náhrdelníku české kinematografie /nebo videografie/, a tím spíše mu lze odpustit vytknuté nedostatky. Určitě by našel slyšet ve videotékách těch, kdo se považují za opravdové znalce filmového umění. Právě pro ně připravujeme /snaž už v březnu/ prodej kazet s filmem "To byl on". Podrobnější údaje o hledné distribuce či případných objednávkách uvedeme až bude fond nahraných kazet dostačující alespon pro první nápor zákazníků.

J.M.C.

TENTOKRÁT NA ZÁPADĚ
, tentokrát část osma ,

„Všichni, ještě jakoby v tranzu z té podivné, přistupovali postupně k verandě a do Jollinsova klobouku nazeli pěticolary. „Trvalo to déle než čtvrt hodiny. Poté zase všichni nasedli na koně a odjeli. Collins za nimi stačil ještě vykřiknout: „Ať přijedou další!“

Když vešel s kloboukem do domu, vrhla se k němu Nancy: „Tak co, platili?“ „Ale to víš, že jo,“ řekl Collins s takovou samozřejmostí jakoby celý život nedělal nic jiného, než vybíral od lidí peníze. Když obsah klobouku spočítali, zjistili, že vydělali 210 dolarů.

„No to je nádherné!“ vykřikovala neustále Nancy. Collins však již opět chladně přemýšlel. Počítal s tím, že sem bude jezdit stále více lidí. Co kdyby postavil hotel? To by pak mohl zvýšit ceny! Ano, postaví zde hotel, ve kterém se jako v jediném na světě bude ukazovat Dymající hromada bizoního trusu.

Za tři měsíce bycnom Jollinsovu usedlost nepoznali. Vyrostl zde skutečně velmi moderní, několikapatrový hotel, obklopený zahradami s fontánami a altánky. A co Collinse zvláště těšilo, hotel praskal ve švech. Denně přijížděly nové a nové zájezdy z východu a Collins kolikrát musel také návštěvníky odmítnout. Přesto však, aby se úplně nezbavil zisku, dovolil jim utábořit se na svém pozemku za mírný poplatek. Všechno jen vzkvétalo a brzy se z Collinse stal jeden z nejbohatších lidí tohoto světa. Samozřejmě, že sem lidé přijížděli hlavně kvůli indiánskému bojovníkovi, ale Collins jim dovedl nabídnout i jiný druh zábavy, jako například golf, tenis a koupání v bezénu. Je chopitelné, že nechyběl bar a restaurace s celodenním a celonočním provozem. Prostě nikdo se zde nemohl nudit, atrakcí bylo skutečně hodně. Přesto však každý den úderem šesté hodiny večerní se veškeré osazenstvo sešlo ve velké hale v přízemí hotelu, aby zde na pět minut spatřilo velikána, který nemá obdoby – Dymající hromadu bizoního trusu. Může se zdát, že pět minut je krátká doba, ale to lidem nevědělo. Collins velmi správně předpokládal, že za pět minut denně nemůže Indián lidem zevšechnout. A tak v Collinsově hotelu plynuly zlaté časy, které mohly trvat vlastně pořád. Jenže došlo k té strašlivé události, která měla Collinse i jeho hotel zničit. Příčinou nebyl nikdo jiný než David. Je pravdou, že od té doby co předváděl Indiána si žil jako nikdy dřív. Collins o něho pečoval jako o pravého, protože věděl, že stačí málo a zlatý sen se rozplyne. Davidovi se tato hra také líbila a tak vlastně nebylo žádných překážek v tom, aby vše běželo normálně.

Ovšem s postupem doby se u Davida začal projevovat čím dál tím častěji jakýsi stihomam, který ho nutil hrát roli indiánského bojovníka nejen těch pět minut dole v hale, ale celý den, což byla do jisté míry pro Collinsa výhoda. Jenže David si přidával do svého scénáře stále nové barvitější prvky, takže začal být nebezpečný. Jeho bojeschopnost vyvrcholila v ten den, kdy se pokusil oskalpovat Nancy. Tehdy si Collins uvědomil, že to takhle dál nepůjde a naučil Davida pít whisky. U Davida se tak během velmi krátké doby vyvinula velmi silná závislost a jeho krvelačnost zmizela. Stal se z něho tichý a neškodný alkoholik. Vždy před vystoupením mu Collins slíbil láhev a po vystoupení mu ji samozřejmě dal. Takže vše bylo opět v pořádku. Ale ne na dlouho. Jeden večer před produkcí proběhl mezi Davidem a Collinsem velmi vzrušený rozhovor:

„Davide, připrav se, za chvíli jdeš na scénu!“ cloumal Collins zhrouceným tělem, které sedělo na židli v onom osudném pokoji.

„Hele, šéfe, dneska nevystoupím!“

„Nekecej a šleej!“

„No fakt, šéfe, dneska nevystoupím. Leďa kdyby byla flaštička předem.“

„Flašku dostaneš až pak, tak jaképak kecý!“

„V tom přibadě se nehnu. Howgh!“

Collins byl v koncích. Dát mu flašku předem znamenalo riskovat, že se ožere a něco provede.

, pokračování příště/

TO JE ŽIVOT.
JAK MUŽI BYT
KLASNĚ NA
TOM SVĚTĚ ...
... MĚNÍKOVÝM ...
... PTACI ŽIVÁJI
... ZELENÁ SE
TRÁVIČKA ...
TO JE ŽIVOT.

ŽENOM JÁ JSEM
SLEPÝ A NEMŮJ
NIC VIDĚT ... ACH JO

ČOVČE, NEŽI BYCHOM
POORGANIZOVAT ŽIBRU
A ISPLATIT MU OPERACI.

A TAK SE TAKÉ STA-LO.
BILA TO VELMI NÁROČNÁ
OPERACE. ALE VÝSLEDEK
SE DOŠTAVIL - DĚDEČEK
VIDĚL.

JEŽÍŠ TO JE
KRASA. JÁ
VIDIM ALE
ŽERNÍMI, CHLAPEČI,
FRONTA JDE STON
FRONTA :

NA ČLEBA,
DĚDEČEK

A TAMTI :

NA MĚNO,
DĚDEČEK

TO JE TĚDA
EORDEL ?

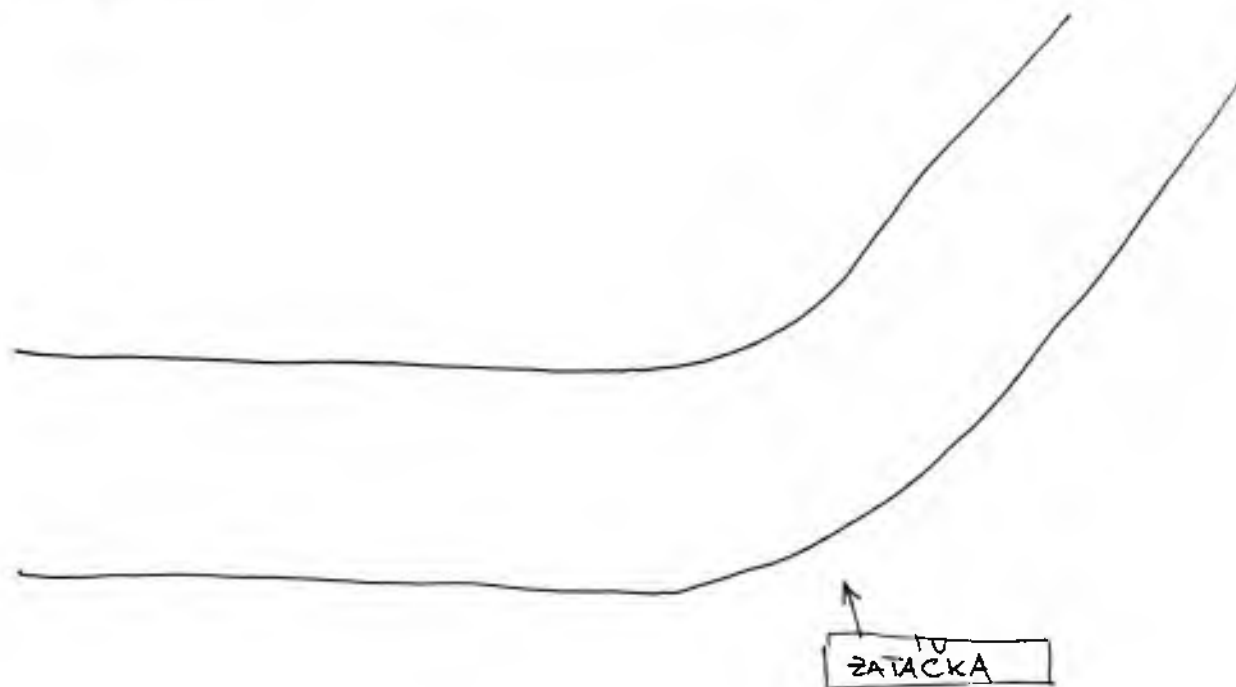
THE END

0000
0000
0000

S · B · V · CH · V ·

© 1990 M¹⁰

OBR · 1

OBR · 2

